ღ]̃̃ჩ̃ڿڰۣ✿~:) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) ♥ღ]̃̃ჩ̃ڿڰۣ✿~♥
Poslední list ze stromu padá,
já Ti odhodlaně jenom říkám,
že už nemohu a nechci Tě mít ráda,
nikdy už s Tebou nepůjdu určitě nikam...

Za dlouhý čas, kdys mne brával,
jako svou mašinku si na hraní,
často mě v koutě čekat nechával,
tomu všemu už se moje mysl brání...

Ty doby, kdy jsem se těšívala,
že uslyším od Tebe milých slov,
a jen občas jsem je dostávala,
tak si radši na hraní jinou lov...

Když nechtěla jsem být v noci,
samotinká ve studeném bytě,
nepřispěchal jsi mi ani pomoci,
snad jinde jsi rozhazoval sítě...

Tak nechci už abys za mnou chodil,
Tvému úsměvu už zkrátka nevěřím,
sám dobře víš, čím a kdys mě zradil,
ani já už kruhy Tvoje nikdy nezčeřím...

♫♫ ❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿
Starý pán po 50 letech se vypravil,
do končin svého dětství a mládí,
i fotografickou výstavu navštívil,
říkal, že mu to vzpomínky hladí...

Před snímkem s jeřábem ohromným,
oči se mu skoro hned zaleskly dojetím,
pak u stolku se svěřil s příběhem svým,
o časech a lidech, které tu znal předtím...

Vyprávěl příběh jedné velké lásky,
z domu na snímku tady viditelném,
jeho a té jedné drobné rusovlásky,
prožíval o s pocitem hmatatelným...

Prý před padesáti lety jí trhával,
z lásky v parku květiny asi bílé,
jablíčka ze zahrady jí nechával,

když zažívali spolu milé chvíle...

Pak říkal jak ministroval v kostele,
každou neděli, dokud tady bydleli,
a jak dny tu plynuly často vesele,
když na kytaře vyhrávat chtěli...

Ten pán říkal, že nebyl tu snad,
celé to dlouhotrvající půlstoletí,
a najednou byl zas docela rád,
že ony chvíle mu v paměti letí...

•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :)
V ranních mlhách se chlad rozpíjí,
než zvednou své sukničky bělavé,
do nichž se Sluníčko jenom vpíjí,
než stane se ono opět usměvavé...

Den bývá podzimně provoněn,
a v lesích spousta hub vyráží,
houbař k nim musí být skloněn,
když v listech se paprsky odráží...

Kaštany, ořechy i hromady ovoce,
to všechno se pod stromy hromadí,
tradičně, jako pokaždé v jiném roce,
zas můžeme radovat se též z úrody...

Jemné pavučinky babího léta,
kapky rosy do sebe si sbírají,
a který šikula je snad rozplétá,
to před lidmi úspěšně zas tají...

♥¸.•*¨`*•.♥ღ✿.•*¨`*•..¸♥☼♥¸.•*¨`*•.♥
Čekání něčeho, co radost přináší,
bývá delší nežli je rovná dálnice,
i přesto,když se jen pomalu snáší,
šance, že lepšího možná přijde více...

Prý štěstí sedne na každého vola,
minimálně jednou za život jeho,
upozorní ho však, nebo naň zavolá,
naber si kousky tady z toho všeho???

Štěstí asi chodí bez upozornění,

nečekáno, i když tak často zváno,
možná už ho na světě příliš není,
aby bylo lidmi častěji pozorováno...

Nemusí jenom štěstí radost donést,
častokrát stačí i něžná maličkost,
která může tolik potěšení vnést,
že člověka pak obklopí samá radost...

ღჱܓ✿~•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*•♥ღჱܓ✿~
Polibek smrti ve dni posledním,
kdy vše zavřelo se jako hladina,
ve dni, co byl docela nevšedním,
přesto se na něj těžce vzpomíná...

Polibek voňavý, který ale chutnal,
po hořkých mandlích a pelyňku,
tu jiskru vzkříšení nerozdoutnal,
nepřidal ničemu ani chvilinku...

Nezůstala jediná kapka citu,
co kdysi jako gejzír tryskával,
vše zůstalo jen v tom pocitu,
že prostě je lepší jít někam dál...

Ta pachuť hořkosti ještě zůstane,
na rtech právě tou chutí znatelnou,
ani duše hned sama nepřestane,
skrývat svou touhu neviditelnou...
--2.
ღჱܓ✿~❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤ ♥ღჱܓ✿~♫♫

ღჱܓ✿~:) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) ♥ღჱܓ✿~♥
Palčivá chuť čerstvé cibule,
mezi sladkými jablíčky z ráje,
v salátu, co zbyl tu od minule,
mezi zuby tak skřípavě hraje...

Dá se ze skřípění zubů rozeznat,
že ráj na Zemi tady dávno není?,
a že ho ani nestihneme poznat,
když míjí nás náhle ono okouzlení???

Je střípky z měsíčního projasnění,
s hvězdami spřádají tu jemnou nit,

pomohou nám najít snad objasnění,
toho, z čeho všeho lze radost mít???

Není třeba žít v ráji na životní pouti,
snad těžkosti nás více smí posílit,
když se cesta osudu podivně kroutí,
jistě se dá i něco příjemného chytit...

♫♫ ❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿
Opuštěný statek na konci vesnice,
kam jenom tuláci snad chodí spát,
pro ně je nachystán kbelík i konvice,
by si ze studny mohli tam vodu brát...

Před večerem než ve stodole spočinou,
odloží své tulácké hole o světlou stěnu,
pod střechou si v klidu snad odpočinou,
než pocítí v toulavých nohách tu změnu...

Než ráno se dvorek Sluncem zas zalije,
opláchnou se i ručník tu nechaný použijí,
zase se jim touha po nové cestě rozlije,
vždyť v bloumání krajem krásně oni žijí...

Dalšího dne sem někdo jiný asi přijde,
pod trčícími trámy ze zdi složí své tělo,
a než Slunce za obzor pomalu zajde,
zjistí, že v noci by se tu usnout smělo...

•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :)
Potkala jsem dnes po čase kominíka,
ještě teď mne hřeje knoflík od držení,
prý to přináší štěstí, jak se dávno říká,
a kominické mistry často vidět tu není...

Možná mne konečně štěstí teď vyhledá,
když zatím mne obchází kroky mílovými,
už by ho do života bylo dost jistě potřeba,
abych zas chtěla zůstat mezi těmi živými...

Ve vychladlém pokoji Bedřich Smetana,
rozechvívá poslední zbytky pro vzrušení,
z toho, že postavím se na nohy už sama,
že zas potkám i práci pro svoje potěšení...

Pavouk svou jemnou síť si rozprostírá,
za oknem mezi všemi mými netřesky,
a do malých kapek z ranní rosy sbírá,
od slábnoucího svitu Sluníčka odlesky...

Tak věřím těm drobným náznakům štěstí,
a zkouším se z nich alespoň teď radovat,
doufám, že pomohou ke mně už dovésti,
někoho, kdo byl by tu sem mnou teď rád...

♥☼♥¸.•*¨`*•.♥ღچگ✿.•*¨`*•..¸♥☼♥¸.•*¨`*•.♥
Bláznivá kočička šplhá po zácloně,
lákají ji k lovu asi sýkorky za oknem,
netuší, že nedostane se tak na ně,
když je bez šanci vyběhnout ven...

Tak loví aspoň mušku polétavou,
skáče na ní jako celá zdivočelá,
pozoruje ji nad svojí bílou hlavou,
ale ona na ni počkat asi nechtěla...

Pak vezme zavděk aspoň klubíčkem,
to před ní nikam do dáli nepospíchá,
na prostoru jejím docela maličkém,
pak z chloupků klubíčka jemně kýchá...

Po lovu docela unavená kočička,
hledá místo, kam by se položila,
vhodná se jí zdá modrá krabička,
z níž čouhají jen ouška černobílá...

ღچگ✿~•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*•♥ღچگ✿~
V otevřeném ohništi dřevo praská,
ze smolničky třísky jsou nasekané,
snad tím teplem je vinna i ta láska,
její jiskry sem skrz oheň pronikané...

Na římse krbu stojí konvice s čajem,
s tím horkým, nasládle jasmínovým,
vede tudy cesta za pozemským rájem?,
či překvapí jiným zážitkem zcela novým???

Smolné zbytky dřeva plamen pohlcuje,
barevné plamínky do komína spěchají,

jen krev v žilách nám radostně pulzuje,